

крило, и, ако ѝ се удаде, да ни обиколи и отъ задъ; нашата цѣпь начена да гърми върху черкеситѣ и така ги накарва да се оттѣглятъ при свойга пѣхота. Послѣ това, нѣколко време се виждаше само една турска цѣпь, която ни повече и повече обикаляше и отиваше къмъ града, а часа къдѣ единъ по пладнѣ вече наченаха да се виждатъ и неприятелскитѣ колонни, които вървѣха една слѣдъ друга по посоката на цѣпъта си; тѣ сѣщо обикаляха дѣсното ни крило, само че твърдѣ полегка. Колоннитѣ безъ цѣпъта, бѣха повече отъ четире таборе, които, като видѣха слабитѣ ни сили, както се вижда, искаше, да обиколятъ дѣсното ни крило и да навлѣзатъ въ града отъ задъ. Като видѣхъ движението на толкова множество пѣхота, която повече и повече обикаляше дѣсното крило на ротата ми и като незнаехъ какво се вършеше отъ лѣво, азъ, къдѣ два часа по пладнѣ, пратихъ поручика Скорнякова да извѣсти командира на дружината или полковника Депперадовича за намѣрението на неприятеля, да отиде отъ задъ и отъ тамъ да навлѣзе въ града, а въ това време промѣнихъ фронта на ротата съ правото крило и се подадохъ на 300 разкраче назадъ, по-близо до града, като желаяхъ да защитѣя, до колкото е възможно, влизането въ града прѣзъ двѣ улици. Въ това време повече отъ 8000 българи бѣгаха, уплашени хвърлиха се въ града, като ми пречеха да гърмя съ ротата си; никакви молби, никакви заповѣди не бѣха въ сила да разпядягъ изплашенитѣ жители, тъй щото като видѣхъ опасността, принуденъ бѣхъ да спрѣ гърменето. Така свързатъ съ бѣженцитѣ, азъ вземахъ всичкитѣ мѣрки за да се одържѣ по близко до града, дѣто останахъ до два часа по пладнѣ подъ силнитѣ неприятелски гърмежи. Поручикъ Скорняковъ се върнѣ и каза, че дружинния командиръ било заповѣдано да се отбранява около града до послѣдняя крайностъ. Около два часа по владнѣ, единъ казакъ отъ 26 янв. Донски полкъ дойде при мене и каза, че е „заповѣдано да отетхиваме.“ Нѣ когато азъ го попитяхъ, по кой пѣтъ, той отговори, че затова нищо не знае и не получилъ никакви